ΕΤΟΣ ΙΑ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 16 ΜΑΡΤΙΟΥ 1897 Ἀριθ. 480

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ Ἐντυπώσεις. — Εἰκὼν Μαρίας Πετρεττίνη. — Μία Νίκη. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος. Παροχὴ ἐργασίας καὶ Σχολεῖα. Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ πρωτογωνίστρια τῶν Πολεμικῶν νοσοκομείων. Florence Nightingale. Πὶφ-Πὰφ (ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου). Γυναικεῖος Κόσμος (ὑπὸ Φιλοκάλου). Εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Τμῆμα τῆς Ἑνώσεως. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Σὲ εὐγνωμονῶ διὰ τὸ ὡραῖον γράμμα σου. Βεβαίως ἡ ἀνάξις εἶναι διπλῆ δι' ἐμὲ ἑορτὴ καὶ σὲ εὐχαριστῶ, διότι κατώρθωσας νὰ μὴ τὸ λησμονήσῃς καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅτε καὶ ἡ καρδία καὶ ὁ νοῦς ὅλων μας εἶναι προσηλωμένος εἰς ἓν σημεῖον, εἶναι ἀπερροφημένος ἀπὸ μίαν καὶ μόνην σκέψιν, ἀπὸ ἓν καὶ μόνον ὄνειρον, ἀπὸ μίαν ἐλπίδα, ἕνα πόθον, τοῦ θριάμβου τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος.

Ἐγώ, ἡ ὁποία ἐλησμόνησα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὄχι μόνον τὰ φιλικά μου καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλλο αἴσθημα ξένον πρὸς τὸν πυρετόν, ὁ ὁποῖος καταναλίσκει ἐλῶ πᾶσαν ἰκμάδα τῆς ζωῆς ὅλων μας, ἐνθυμήθην μόνον ἀπὸ τὸ γράμμα σου, ὅτι τὸν μῆνα αὐτὸν συνεπληροῦντο δέκα ὅλα ἔτη τῆς ζωῆς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», καὶ εἰς σὲ ὀφείλω τὸ ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἔγραψα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δεκαετηρίδος αὐτῆς τοῦ δημοσιογραφικοῦ σταδίου μου.

ΜΑΡΙΑ ΠΕΤΡΕΤΤΙΝΗ
ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

Ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ διὰ πρώτην ἴσως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δεκαετίας αὐτῆς φορὰν ἐλησμόνησα τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἥτις μέχρι σήμερον μοὶ προὐξένησε τόσας συγκινήσεις, τόσας χαράς, τόσας ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχήν μου ἐλπίδας, ἀλλὰ καὶ μὲ τόσας μὲ ἐπότισε πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις· ἐὰν ἐγὼ ἐλησμόνησα εἰς τοιοῦτο σημεῖον τὴν ἡμέραν αὐτήν, ὥστε καὶ πίνακα περιεχομένων τοῦ λήξαντος ἔτους νὰ μὴ δημοσιεύσω εἰς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ φύλλον, κατὰ τὸ σύνηθες, ὑπῆρχον καὶ ἐδῶ καρδίαι φιλικαί, ψυχαὶ εὐγενεῖς καὶ γενναῖαι, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβον νὰ μοῦ τὸ ὑπενθυμίσουν μὲ τρόπον, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ.

Κύκλος φίλων, αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦν τὴν δημοσιογραφικὴν καὶ κοινωνικὴν δρᾶσίν μου ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς δεκαετηρίδος αὐτῆς καὶ εὐγενεῖς τινες κυρίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπό τινος συνεργάζονται μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν «Ἕνωσιν τῶν Ἑλληνίδων» συνέ-

λαβον τὴν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ ἰδέαν νὰ μοὶ παρασκευάσουν διὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν ὡραιοτέραν καὶ εὐγενεστέραν τῶν ἐκπλήξεων.

Ἤμην ἀπησχολημένη εἰς τὰ καθήκοντά μου αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, — τὰ ὁποῖα, ὡς ἐννοεῖς, περιστρέφονται ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν προσφύγων — ἤμην μάλιστα περικυκλωμένη ἀπὸ γνωστάς τινας συμπατριώτιδάς μου, ἀτημέλητος, μὲ ἔνδυμα πρωϊνῆς ἐργασίας, ὅταν μοὶ ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψιν φίλων κυριῶν, αἵτινες ἦλθον νά με συγχαροῦν ἐπὶ τῇ δεκαετηρίδι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» φίλων αἱ ὁποῖαι πάντοτε ἐνθυμοῦνται τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἣν στολίζουν κατ' ἔτος καὶ μὲ ἄνθη φυσικά, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀγάπην των, τὸ ὡραιότερον αὐτὸ ἄνθος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Δὲν εἶχον προφθάσει νὰ δεχθῶ τὰ φιλικὰ τούτων συγχαρητήρια, ὅτε ὁμὰς κυριῶν πολυαριθμοτάτη ἤδη μὲ ἄνθη καὶ μυρσίνας ἀνὰ χεῖρας καὶ μὲ ἔκφρασιν ἀληθοῦς ἀγάπης καὶ συμπαθείας εἰς τὸ πρόσωπον εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικράν μου σάθουσαν, προσφωνοῦσα καὶ συγχαιρομένη με διὰ τὴν ἑορτήν.

Ἔκπληκτος, συγκεκινημένη, εὐτυχής, ἐδεχόμην τὰς εὐγενεῖς φίλας καὶ συναγωνιστρίας, ὅτε προχωρεῖ πρός με ἡ δεσποινὶς Νικολαΐδου, συμπαθεστάτη καὶ ἀκάματος βοηθός μου ἐν τῇ γραμματείᾳ τῆς «Ἑνώσεως», φέρουσα εἰς χεῖρας ὡραῖον ἀγαλμάτιον Νίκης πτερωτῆς, ἐξ ἀγνοῦ Πεντελησίου μαρμάρου, ἔργον τέχνης ἐξαισίας τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου μας κ. Βρούτου.

— «Εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ θριάμβου σου εἰς τὸν δεκαετῆ ἀγῶνα αὐτόν, τὸ ὁποῖον σοὶ προσφέρομεν ὅλαι μαζῆ μὲ τὴν ἀγάπην μας, μοὶ λέγει ἡ ταμίας τῆς Ἑνώσεως κ. Παπᾶ, συνοδεύουσα τὸ δῶρον καὶ μὲ ἄλλας θερμὰς λέξεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀληθοῦς συμπαθείας.

Ἤρχισα νὰ μὴ ἐννοῶ πλέον, ἐὰν ὅ,τι ἔβλεπον ἦτο ἀληθές, ἦτο πραγματικόν, καὶ ὄχι ὄνειρον, ὀπτασία, φανταστική τις ἀπάτη. Αἴσθημα μεγάλης χαρᾶς, ἀσυνήθους εὐτυχίας κατέκλυσε τὴν ψυχήν μου. Νομίζω ὅτι ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦτο ἡ εὐτυχεστέρα τῆς ζωῆς μου. Δὲν εἰξεύρω, ἐὰν εἶχον κἂν τὴν δύναμιν νὰ ἀρθρώσω δύο λέξεις, νὰ εἴπω κἂν ἓν εὐχαριστῶ.

Ἐννοεῖς πόσον ἡ συγκίνησίς μου ηὔξησε, πόσον ἡ εὐχάριστος αὐτὴ κατάπληξις ἐδιπλασιάσθη, ὅτε ἡ σεβαστή μου φίλη κ. Αἰκατερίνη Λασκαρίδου, ὡς πρόεδρος τοῦ παιδαγωγικοῦ Τμήματος τῆς Ἑνώσεως, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ ἔγγραφον συγχαρητήριον τῶν παρισταμένων φίλων μου καὶ κυριῶν τῆς Ἑνώσεως, τὸ ὁποῖον ἐπρόδιδεν ὅλην τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην αὐτῶν, ὅλην τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς των, ὅλην τὴν ἐπιείκειαν, μεθ' ἧς ἔκριναν τὴν δεκαετῆ δημοσιογραφικὴν δρᾶσίν μου καὶ ὅλας τὰς ἐλπίδας, ἃς ἐξέφραζον περὶ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων καὶ διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ μέλλον αἰσιώτερον διὰ τὸ φῦλόν μας καὶ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν.

Δὲν σοῦ ἀντιγράφω τὸ ἔγγραφον αὐτό, διότι ἀληθῶς εἶναι πολύ, πολὺ κολακευτικόν. Σοὶ λέγω μόνον ὅτι αὐτὸ ὡς καὶ ἡ Νίκη μου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀμέσως φιλικαὶ χεῖρες ἔπλεξαν βωμὸν ἐκ δάφνης καὶ μυρσίνης εἰς ἐπιφανὲς μέρος τῆς ἀνθοστολίστου αἰθούσης μου, εἶναι οἱ πολυτιμότεροι θησαυροί, οὓς καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ἀπέκτησα.

Πῶς κατώρθωσα νὰ ἐκφράσω δι' ὀλίγων ἀσθενῶν λόγων μου ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην, ὅλην τὴν συγκίνησιν, ἥτις κατέκλυζε τὴν ψυχήν μου καὶ ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ. Ὑπάρχουν, φίλη μου, στιγμαὶ ὑπερτάτης τῆς ζωῆς συγκινήσεως, καθ' ἃς παύει λειτουργοῦσα πᾶσα νοητικὴ ἡμῶν δύναμις καὶ μόνον τὰ ὑπερεχειλίζοντα τὴν ψυχήν μας αἰσθήματα ζητοῦν διὰ τοῦ λόγου διέξοδον. Οὐδέποτε δὲ ὅ,τι λέγομεν εἶναι εἰλικρινέστερον καὶ εὐγενέστερον τῆς ἐκθύμου ταύτης καὶ φυσικῆς τῆς ψυχῆς μας ἐκδηλώσεως.

Βλέπουσα τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλων κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην στιγμὴν ἠσθάνθην ὅτι ὅλαι ἐκεῖ εἴμεθα ἀδιαρρήκτως ἀδελφωμέναι, καὶ ἤντλησα τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τοῦ καλοῦ βαίνομεν ἤδη ὄχι ἀνὰ μονάδας, ἀλλὰ ἀνὰ λεγεῶνας, μὲ ἐδραιωμένην πλέον τὴν εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις αὐτοπεποίθησιν, μὲ ἀκλόνητον τὴν ἀπόφασιν νὰ δράσωμεν ὡς Ἑλληνίδες, ἀντάξιαι τοῦ μεγάλου τῆς φυλῆς μου παρελθόντος καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ὑπὲρ τοῦ οἴκου, τοῦ ὁποίου ἐτάχθημεν αἱ ἱδρύτριαι καὶ ἀκοίμητοι ἱέρειαι.

Εἰς τὴν βρίθουσαν ἐκλεκτῶν κυριῶν αἴθουσάν μου, ἔβλεπα ἀντιπροσωπευομένας νοερῶς ὅλας τὰς ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου ἀγαπητὰς ἀναγνωστρίας καὶ συνεργάτιδάς μου, αἵτινες καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν διαρρεύσασαν δεκαετίαν παρακολουθοῦν τὸ ἔργον μου καὶ ἐργάζονται ἀνενδότως καὶ φανατικῶς πρὸς διάδοσιν τοῦ προγράμματός μου. Νομίζω ὅτι ὅλαι αἱ ἀπανταχοῦ φανατικαὶ καὶ ἐνθουσιώδεις φίλαι μου μετεῖχον τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς χαρᾶς μου καὶ ἐστεφάνωνον μὲ τὰ ἄνθη τῆς ἀγάπης των τὴν εὐτυχίαν μου.

Ἡ *Νίκη* μου ἡ πτερωτή, ἡ μυροστεφανωμένη, ἡ ἀπαστράπτουσα ἐξ ἁγνῆς καὶ ἀδόλου λευκότητος, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀνέπτυσσε τὰς πτέρυγάς της καὶ ἐπέτα χαρωπὴ παντοῦ καὶ ἔφερε τὸ ὡραῖον τῆς εὐτυχίας μου ἄγγελμα εἰς ὅλας τὰς καρδίας, αἵτινες καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς δράσεώς μου ἐσυνείθισαν νὰ πάλλουν μετὰ τῆς ἰδικῆς μου, ὁσάκις μεγάλη χαρὰ ἢ μέγας πόνος συνεκλόνιζεν αὐτήν.

Ἡ *Νίκη* μου ἡ πτερωτή, τὸ καύχημα, ἡ τιμή, τὸ στέμμα καὶ ἐγκαλώπισμά μου, ἔδωκε καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου ψυχὴν νέας πτέρυγας, ἵνα ἐν τῷ μέλλοντι αἰρομένη εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ καλοῦ ὕψος, ἀντλῇ τὴν δύναμιν νὰ λησμονῇ ὅλας τὰς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις, αἵτινες εἶναι πάντοτε ἐγκατεσπαρμέναι εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου, τῆς ὁποίας ἐλαχίστη ἐργάτις καὶ σκαπανεὺς ἔχω τὴν ὑπερτάτην τιμὴν καὶ εὐτυχίαν νὰ τάσσωμαι καὶ ἐγώ.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος.

Λοιπόν, φίλη μου, ἐὰν σὲ ἐστέρησα ἐπί τινα καιρὸν εἰδήσεων, βλέπεις τώρα πόσα εὐχάριστα πράγματα σοῦ ἀναγγέλλω. Ἐκτὸς τῆς ἑορτῆς αὐτῆς, ἧς ἀσθενῆ καὶ ἀμυδρὰν σοὶ ἐσκιαγράφησα εἰκόνα καὶ τὴν ὁποίαν ἐπεσφράγισεν ἑτέρα συνάθροισις ἐξ ἀνδρῶν συναδέλφων, οἱ ὁποῖοι εὐγενῶς καὶ ἐπιεικῶς κρίνουν τὸ ἔργον μου καὶ μὲ ἐνίσχυσαν πάντοτε εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον, ἐκτὸς τῆς ὡραίας κριτικῆς μελέτης, ἣν περὶ τῆς δεκαετοῦς δράσεως τῆς «*Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν*» ἐδημοσίευσεν ὁ γλυκὺς ποιητής μας καὶ ἀπαράμιλλος κριτικὸς κ. Κωστῆς Παλαμᾶς εἰς τὴν φίλην «*Ἀκρόπολιν*» τῆς παρελθούσης Δευτέρας καὶ τῆς εὐφήμου μνείας, ἣν καὶ αἱ ἄλλαι συνάδελφοι ἔκαμαν περὶ τοῦ ἔργου μου, ἐκτὸς

ὅλων αὐτῶν τῶν ἀτομικῶν μου ἀπολαύσεων, ἔχω καὶ ἄλλα πολὺ πλέον εὐχάριστα πράγματα νὰ σοῦ ἀναγγείλω.

Λοιπόν, φίλη μου, ἡ *Ἕνωσίς* μας, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τριετίας ἤδη ὀνειροπολῶ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης ἐπιμονῆς εἰργάσθημεν καὶ τόσα ἤκουσα καὶ τόσον ἐπιβούλως ἐπολεμήθην, ἡ Ἕνωσίς μας ἤρχισεν ἀπὸ τοῦδε νὰ ἀποφέρῃ τοὺς γλυκεῖς της καρπούς. Εἰξεύρεις ὅτι ὅλα τὰ καταρτισθέντα τμήματά της συνεκεντρώθησαν εὐθὺς ὡς ἐξερράγη ἡ Κρητικὴ Ἐπανάστασις εἰς ἓν καὶ μόνον τὸ *Ἐθνικόν*, καὶ ὅτι ὅλαι αἱ ἐνέργειαί μας ἐστράφησαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς τὸ πῶς νὰ ἐφαρμοσθῇ πληρέστερον καὶ ἀρτιώτερον τὸ πρόγραμμα τοῦ τμήματος τούτου. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν κάποιος καλοθελητής μου φίλος, πολεμῶν εἰς τὴν «*Ἑστίαν*» τὴν *Ἕνωσίν μας* ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Διοτίμη*, ἔκλαιε δάκρυα κροκοδείλου, διότι δὲν ἐκάμναμεν καὶ ἡμεῖς τὴν Ἕνωσιν τῶν Ἑλληνίδων, ὡς τὴν τῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας καὶ δὲν ἡτοιμαζόμεθα νὰ κεντῶμεν *μανδυλάκια* διὰ νὰ στείλωμεν αὐτὰ βραδύτερον πρὸς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ μέλλοντας νὰ ἀγωνισθοῦν ἀδελφούς μας.

Θὰ ἐνθυμῆσαι βέβαια καὶ τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὸν *μεγάλον* αὐτὸν πατριώτην: *Ἐὰν δὲν θὰ στείλωμεν μανδυλάκια, θὰ στείλωμεν πλῆρες νοσοκομεῖον πολέμου καὶ νοσοκόμους ἑτοίμους νὰ ἐπουλώνουν τὰς πληγὰς τῶν ἡρώων μας.*»

Θὰ τὸ πιστεύσῃς, φίλη μου, ὅτι ἡ προφητεία μου ἐκείνη ἐπραγματοποιήθη τόσον ταχέως; Δὲν παρῆλθον οὔτε τρεῖς μῆνες ἔκτοτε καὶ τὸ πρόγραμμα μου τοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἐφηρμόσθη ὁλόκληρον κατὰ γράμμα.

Σήμερον χειρουργεῖον πολέμου πλῆρες, μὲ τεσσαράκοντα κλίνας, μὲ ὅλα τὰ χειρουργικὰ σκεύη καὶ ἐξαρτήματα καὶ φάρμακά του, μὲ ἱματιοθήκην πλουσιωτάτην ὡς τὴν τῶν τελειοτέρων τῆς Εὐρώπης χειρουργείων — ἀρκεῖ νὰ σοὶ εἴπω ὅτι μόνον χίλιαι σινδόνες ἑτοιμάζονται, ἵνα ἐννοήσῃς πόση ἐργασία ραπτικὴ ἔχει γείνει παρὰ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων γυναικείων χειρῶν τῆς πρωτευούσης — μὲ πάντα τὰ σκεύη καὶ τὰ ἔπιπλα, τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νοσοκομεῖον πολέμου καὶ μὲ νοσοκόμους πυρετῶδῶς ἐργαζομένας καὶ καταρτιζομένας εἰς τὸ πρακτικὸν ἰδίᾳ τῆς νοσηλείας μέρος· χειρουργεῖον τοιοῦτο τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων εἶναι σχεδὸν ἕτοιμον καὶ ἀναμένει μόνον τὰς διαταγὰς τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ ὁποίου ἐτάχθημεν, ἵνα κινήσῃ διὰ τὰ σύνορα.

Πλὴν τῶν ἰδικῶν μας νοσοκόμων, τῶν καταρτιζομένων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς πολυτίμου καὶ ἀκαμάτου ἰατροῦ μας δος Μαρίας Καλαποθάκη, σωματεῖα ξένων κυριῶν καὶ ἰδίᾳ Ἀγγλικῶν μᾶς προσφέρουν τηλεγραφικῶς τὴν ὑπηρεσίαν τελείως κατηρτισμένων νοσοκόμων, ἃς θέτουν δι' ἰδίων των ἐξόδων εἰς τὴν διάθεσίν μας.

Ἀλλ' μήπως τὸ τῆς περιθάλψεως τῶν προσφύγων τμῆμα ὑστέρησε καὶ δὲν ἔσπευσε νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν τόσον μεγάλην δυστυχίαν τῶν ἀτυχῶν θυμάτων τῆς καταστροφῆς; Ὅταν μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν μας θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ πόρισμα αὐτῶν, ὅταν μὲ ἀριθμοὺς κατοχῇ γνωστὸν τί καλὸν ἔγεινε, τότε μόνον θὰ ἐννοήσῃς τὴν δύναμιν τῶν γυναικῶν, ὅταν ἐμπνεόμεναι ὑπὸ πατριωτικοῦ πόνου ἐργάζωνται, τότε θὰ ἐννοήσῃς τί ἔπραξαν καὶ ἐδῶ καὶ αἱ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου καταρτισθεῖσαι καὶ καταρτιζόμεναι ὁμάδες τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων.

Ἐργαστήρια καὶ Σχολεῖα προσφύγων καὶ ἐφέδρων.

Ἀλλὰ μήπως τὸ Ἐθνικὸν Τμῆμα περιώρισε τὴν πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν προσφύγων καὶ ἐφέδρων περίθαλψίν του μόνον εἰς τὴν παρεχομένην πρὸς αὐτοὺς φιλανθρωπίαν; Μήπως ὅλαι μας δὲν ἠξεύρομεν ὅτι ὁ ἄρτος τῆς ἐλεημοσύνης μὲ ὅσην καὶ ἂν δίδεται ἀγάπην εἶναι πάντοτε πικρὸς καὶ ἀνεπαρκής, προκειμένου μάλιστα περὶ τόσου πληθυσμοῦ γυναικοπαίδων;

Λοιπὸν ἐργασίαν εἰς τὰς πρόσφυγας, ἐργασίαν εἰς τὰς ἀπόρους οἰκογενείας τῶν ἐφέδρων. Ἀκάματος ἡ Ἔφορος τοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας τμήματος κ. Αἰκατερίνη Λασκαρίδου κατώρθωσε νὰ καταρτίσῃ χωρὶς καμμίαν δαπάνην ἐργαστήρια καὶ εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Πειραιᾶ, ἐφωδιασμένα μὲ εἰκοσάδα ραπτομηχανῶν ἕκαστον, νὰ παρέχῃ δὲ κατ' οἶκον ἐργασίαν εἰς ἑκατοντάδας ὅλας γυναικῶν. Ἐὰν δὲ ἡ δωρεὰν προσφορὰ τῆς ἐργασίας τόσον κυριῶν τῆς πόλεώς μας ὑπὲρ τοῦ στρατιωτικοῦ ρουχισμοῦ δὲν ἠλάττωνε κάπως τὴν ἐπὶ πληρωμῇ διδομένην εἰς τὰς πτωχὰς ἐργασίαν, τὸ τμῆμα τοῦτο θὰ ἀπέβκινεν ἀπείρως εὐεργετικώτερον.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἐπικαλούμεθα τὴν ὑπὲρ τῶν ἐχουσῶν ἀνάγκην νὰ ἐργασθοῦν γενναιότητα τῶν κυριῶν μας. Ἂς ἀφήσουν τὴν ἐργασίαν τῶν ἀσπρορρούχων ἰδίᾳ, εἰς τὰς πτωχάς. Μὲ ὀλίγα κέρματα ὀλιγώτερον τὸ ἔθνος βέβαια δὲν θὰ πλουτήσῃ, σώζονται ὅμως ἀπὸ τῆς ἀθλιότητος τόσαι δυστυχεῖς. Ἄλλως τε τὰ ἐργαστήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀναλαμβάνουν νὰ παραδίδουν ἑτοίμην ἐργασίαν διπλασίαν τῆς ἤδη παρὰ τῶν κυριῶν τῆς πόλεώς μας τελουμένην διὰ τὸν στρατόν.

Παρὰ τὰ ἐργαστήρια ἱδρύθησαν καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ δύο σχολεῖα, ἐν οἷς φοιτῶσι τὰ μικρὰ τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν, τρεφόμενα αὐτὰ ὡς καὶ αἱ μητέρες των διὰ τοῦ παρὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος παρεχομένου αὐτοῖς συσσιτίου.

Τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐργαστηρίου καὶ Σχολείου τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια ἐγένοντο τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην, παρισταμένης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης, προέδρου τῆς Ἑνώσεως, τῆς Α. Β Υ. τῆς ἡγεμονίδος Σοφίας, ἀντιπροέδρου, καὶ ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Ἁγιασμοῦ ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον, εἰς τὸ σχολεῖον δὲ τὰ παιδάκια των, χάρις εἰς τὰς συμβούλους τοῦ Τμήματος κ.κ. Ναταλίαν Μελᾶ, Ἐλπίδα Μελᾶ, Ξανθάκη καὶ Μαυροκεφάλου κ. ἄ. ὅλαι μὲ ὁμοιομόρφους ἐμπροσθέλλας, καθαρὰ καὶ περιποιημένα, ἔψαλλαν ᾄσματα πατριωτικά.

Τὸ ἔργον τοῦ Τμήματος τῆς κ. Αἰκ. Λασκαρίδου καὶ τῶν εὐγενῶν συμβούλων της ἤρχισεν οὕτω νὰ ἀποφέρῃ ἤδη τοὺς γλυκεῖς καρπούς του, δι' ὧν ἱκανοποιοῦνται τόσοι κόποι καὶ ἀγῶνες τῶν μελῶν τοῦ Τμήματος τούτου.

FLOREUCE NIGHTINGALE

Τὸ ὄνομα Florence Nightingale εἶναι ὄνομα ἱερὸν διὰ τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος, ὄνομα ὅπερ εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν προ-

φέρεται μὲ ἀγάπην, θαυμασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην ἄπειρον. Εἶναι ἐκείνη, ἥτις τὸ ἔφερεν, ἡ ἡρωὶς τοῦ κριμαϊκοῦ πολέμου, ἡ κατορθώσασα δι' ἀνεκτιμήτων θυσιῶν καὶ κόπων νὰ ἐλαττώσῃ εἰς τὸ μέγα νοσοκομεῖον τοῦ Σκούταρι τὸν ὅρον τῆς θνησιμότητος κατὰ 50 %. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ μεταβολὴ τῆς κοινῆς γνώμης ὅσον ἀφορᾷ τὴν νοσηλείαν ὡς γυναικεῖον ἐπάγγελμα. Χάρις εἰς τὴν Florence Nightingale τὸν παλαιὸν τύπον τῆς νοσοκόμου, τῆς χυδαίας τὴν μορφὴν καὶ τοὺς τρόπους, τῆς ἀτιμελήτου τὴν περιβολήν, διεδέχθη ἡ νοσοκόμος, ἡ μορφωμένη καὶ λεπτή, ἡ μετερχομένη τὸ ἔργον της μετ' ἀφοσιώσεως καὶ συνέσεως.

Κατὰ τὸ 1820, τελευταῖον ἔτος τῆς μακρᾶς βασιλείας τοῦ Γεωργίου III, ἐγεννήθη ἐν Φλωρεντίᾳ ἡ δευτερότοκος θυγάτηρ τοῦ William Flore Nightingale καὶ ἐβαπτίσθη διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς ὡραίας ἐκείνης πόλεως.

Ὁ Nightingale ἦτο πλούσιος κτηματίας τῆς ἐπαρχίας Derby καὶ ἐκεῖ, ἐν μέσῳ φύσεως μεγαλοπρεποῦς διῆλθεν ἡ Florence Nightingale τὸ πλεῖστον μέρος τῆς παιδικῆς της ἡλικίας. Ταχέως ἀνεπτύχθη ἐν αὐτῇ ἡ βαθυτάτη ἐκείνη στοργὴ διὰ πᾶσαν πάσχουσαν ὕπαρξιν, ἥτις ὁλονὲν ἐντεινομένη κατέστη τὸ κυρίαρχον αἴσθημα τῆς ζωῆς της.

Ἄπειρα ἀνέκδοτα τῆς παιδικῆς της ἡλικίας μαρτυροῦσι πόσον βαθέως ἐρριζωμένη εἰς τὴν φύσιν της ἦτο ἡ ἀνάγκη νὰ προξενῇ εὐχαρίστησιν εἰς ἄλλους καὶ νὰ βοηθῇ ὅσους εἶχον ἀνάγκην ἀνακουφίσεως ἢ παραμυθίας. Ἰδιάζουσαν ἀγάπην ἔτρεφε πρὸς τὰ ζῶα καὶ τὴν εἰς αὐτὰ ἐμπιστοσύνην καὶ πεποίθησιν διετήρησε καθ' ὅλον τὸν βίον της. Τὸ ὄνομά της ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον, ὅταν ἔγραφε: Μικρὸν ζῶον δύναται συχνάκις νὰ εἶναι πολύτιμος σύντροφος ἀρρώστου, ἰδίως εἰς νοσήματα μακρᾶς διαρκείας. Ἀσθενὴς ἀφηγούμενός ποτε τὰ τῆς νοσηλείας του μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐτροτίμα νὰ νοσηλεύεται παρὰ τοῦ σκύλου ἢ παρὰ τῆς νοτοκόμου του· ἐκεῖνος τοὐλάχιστον, ἔλεγεν, εἶχε τὸ προσὸν νὰ μὴ ὁμιλῇ.

Εἰς τὰς προοδευτικὰς ἀρχὰς τοῦ κ. Nightingale ὡς πρὸς τὴν ἀνωτέραν γυναικείαν ἐκπαίδευσιν, ἃς δὲν συνεμερίζοντο οἱ περισσότεροι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ Florence ὤφειλεν ἐκπαίδευσιν ἀπρόσιτον τότε εἰς τὰς ὁμοφύλους της.

Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ πατρός της ἐδιδάχθη μαθηματικά, ἐμελέτησε τοὺς κλασικοὺς καὶ ἱστορίαν καὶ ἐξέμαθε νεωτέρας γλώσσας, αἵτινες ὑπῆρξαν μεγίστης χρησιμότητος πρὸς αὐτὴν εἰς τὴν Κριμαίαν.

Μόλα ταῦτα δὲν ἦτο «λογία κυρία» ἁπλῶς ἀρτίως μορφωμένη ὡς ἀνεπτυγμένη γυνή. Ὅσον διὰ τὴν μουσικὴν ἦτο ἐπιτηδεία ὡς καὶ εἰς τὸ ῥάψιμον, εἰς τὸ ὁποῖον ὤφειλε τὴν λεπτότητα καὶ ἐλαφρότητα ἐκείνην τῆς ἁφῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἐμαρτύρουν οἱ στρατιῶται, λέγοντες ὅτι «πληγὴ ἣν περιποιεῖται ἡ Δις Nightingale ἀφεύκτως θεραπεύεται.»

Τοσοῦτον ἰσχυρὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἡ ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται, ὥστε ἡ δρᾶσις ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ, ὅπου, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῆς μητρός της ἠσχολεῖτο μὲ τὰ σχολεῖα, τὰς κατοικίας τῶν πτωχῶν καὶ τὴν περίθαλψιν τῶν ἀρρώστων δὲν ἱκανοποίει αὐτήν.

Ἡ ποιήτρια κ. Beveny λέγει:

«Δοθείτω ἡμῖν ἡ ἄδεια τοῦ ἐργάζεσθαι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, πολυτιμότερον δῶρον δὲν δύναται νὰ λάχῃ ἡμῖν.»

Εἰς τὴν Florence Nightingale οὐχὶ μόνον ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ ἐργασθῇ ἀλλὰ τοῦτο ἔπραξεν ἡσύχως μένλλ' ἀνενδότως· ὑπῆρξεν ἡ πρόμαχος ὁμοφύλων της, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦσαν ἴσως ὀλιγώτερον αὐτῆς γενναῖαι, κατακτήσασα δι' αὐτὰς εὐρύτερον ἔδαφος ἐνεργείας. Χειραγωγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της ἀπέκτησε τὸ πολύτιμον δῶρον νὰ διακρίνῃ ποία ἡ γνησία καὶ ποία ἡ ἐπιπόλαιος ἐργασία. Ὡς κορασὶς ἀκόμη εἶχεν ἀπείρους εὐκαιρίας νὰ ἴδῃ ἔργα ἀρίστης ἐκτελέσεως τέχνης τε καὶ ἐπιστήμης, εἶχε δὲ ὑψηλὴν ἀρχὴν νὰ μὴ ἀρκῆται εἰμὴ μὲ τὸ ἄριστον εἰς ἑαυτὴν καὶ εἰς τὰ περὶ αὐτήν.

Ἡ ἀγάπη, ἥτις παρετηρήθη εἰς τὴν Feorence Nightingale διὰ πᾶσαν ζῶσαν ὕπαρξιν μακρὰν τοῦ νὰ παραγκωνισθῇ ἐκ τῆς παιδείας ἔβκινεν ἀχώριστος παρὰ τὴν πρὸς τὴν δρᾶσιν αὐτῆς ροπήν. Βαθέως ἠσθάνετο ὅτι τὸ νὰ βοηθῇ ἦτο κύριος νόμος τῆς φύσεώς της ἡ δὲ μόρφωσις τῆς κρίσεως καὶ τοῦ νοῦ της τῇ ὑπέδειξαν ὅτι ἵνα τελεσφόρως προσέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τοὺς πάσχοντας ἀπῃ εἶτο ἀκριβὴς γνῶσις τῶν αἰτιῶν τοῦ κακοῦ καὶ τῶν μέσων τῆς ριζικῆς θεραπείας.

Ἰδιάζουσαν κλίσιν ἠσθάνετο πρὸς τὴν νοσηλείαν, ἐπάγγελμα ὅπερ ἔχαιρεν ἐλαχίστης ὑπολήψεως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ Florence Nightingale ὅμως, πεπεισμένη ὅτι ἡ ἀδιαφορία αὕτη προήρχετο ἐξ ἀγνοίας τοῦ τί ἠδύνατο καὶ τί ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ νοσηλεία, ἀπεφάσισε ν' ἀποκτήσῃ τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἐπιστημονικῶς καὶ ἀποτελεστικῶς.

Ἠρνήθη τὴν οὕτω λεγομένην «ζωὴν τοῦ κόσμου», ἥτις ἐθεωρεῖτο τότε ἡ μόνη ἁρμόζουσα εἰς νέαν τῆς κοινωνικῆς της θέσεως καὶ ἀφοῦ ἐπεσκέφθη ἄπειρα θεραπευτικὰ ἱδρύματα τῆς πατρίδος της καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, διέμεινε τέλος ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἰς γνωστὸν θεραπευτήριον ἐν Γερμανίᾳ. Ἐκεῖθεν μετέβη πκρὰ ταῖς ἀδελφαῖς τοῦ Saint Vincent de Paul εἰς Παρισίους· ταῦτα ὅπως ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον διάφορα συστήματα νοσηλείας.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν πατρίδα της ἠσχολήθη ἀποκλειστικῶς καὶ δραστηρίως εἰς ἰδιωτικόν τι θεραπευτήριον δι' ἀπόρους κυρίας, προπαρασκευαζομένη οὕτω διὰ τὸ δυσχερὲς ἔργον, ὅπερ τὴν ἀνέμενεν εἰς τὸ μέλλον. Ἡ ὑγεία της ὅμως ἐνέδωκε καὶ ἠναγκάσθη, ἐγκαταλείπουσα τὰς ἀσθενεῖς διὰ τὰς ὁποίας τόσον εἶχε κοπιάσει, ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸν πατρικὸν οἶκόν της ὅπως ἀναπαυθῇ.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο σπουδαῖαι μεταβολαὶ εἶχον ἐπέλθει εἰς τὰ τοῦ Ἔθνους πράγματα καὶ οὐχὶ εἰς τὰ τῆς Ἀγγλίας μόνον, ἀλλὰ εἰς τὰ τῆς Εὐρώπης ὅλης.

Κατὰ τὸ 1851, μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς Μεγάλης Ἐκθέσεως, ἐβασίλευεν ἄκρα εἰρήνη, ἥτις ἐπὶ σκράντα ἤδη ἔτη διετηρεῖτο καὶ ἐθρυλεῖτο ἀδιάσπαστος. Πρὸ' ὅλων ἐπισ εύετο ὅτι πόλεμος καὶ φῆμαι πολέμου δὲν θὰ ἠκούοντο πλέον.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον ὅμως τοῦ 1854 ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος ἐνέσπειρε τὸν τρόμον καὶ τὸν πανικόν. Οἱ «Καιροὶ» καθ' ἑκάστην ἔβριθον φρικτῶν περιγραφῶν τῶν δεινοπαθημάτων τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, προερχομένων κατὰ μεγαλητέραν ἀναλογίαν ἐκ τῆς καταρρεύσεως τῆς ὑγειονομικῆς διοικήσεως ἢ ἐκ τοῦ ὀλέθρου τῶν μαχῶν· ἕκαστον δὲ ταχυδρομεῖον ἐκόμιζεν ἰδιωτικὰς ἐπιστολὰς ἀγωνιωδῶς ἐπικαλουμένας βοήθειαν.

Οἱ ἄνδρες ἐπληγώνοντο εἰς τὴν Κριμαίαν καὶ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς Σκούταρι, τοὺς ἐχώριζεν ἡ τρικυμιώδης Μαύρη θάλασσα Αἱ προμήθειαι ἐνδυμάτων, τροφίμων καὶ φαρμάκων, αἵτινες θὰ συνέτεινον ἴσως εἰς τὴν διάσωσιν ὑπάρξεών τινων, εὑρίσκοντο εἰς Βάρναν ἢ εἶχον ἀπολεσθῆ καθ' ὁδόν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) (Ἀκολουθεῖ)

ΠΙΦ-ΠΑΦ

Ἡ σφαῖρα ἐσύριζε πὶφ καὶ ἀνήρπασε ῥάδον τι, ὅπερ ὁ Ἰάκωβος Δὲ-Γκεράλδ εἶχε καρφώσει ὡς θύσανον ἐπὶ τοῦ πηλιλίου του. Ὁ νέος ἀνὴρ ἔκυψεν, ἵνα τὸ ἀνελάβῃ, ἀλλὰ τὸ ἄνθος, κοπὲν ἐκ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ στελέχους αὐτοῦ, ἀπεφυλλίσθη καὶ τὰ πέταλά του ἔστεραν τὴν χλόην ὡς σταγόνες αἵματος, ρεύσασαι ἔκ τινος πηγῆς. Τότε λυσσῶν, μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν εἴδει σκιαδίου, ὁ Ἰάκωβος παρετήρει γύρωθεν, ζητῶν νὰ ἴδῃ πόθεν προήρχετο ἡ βολή.

Μακρόθεν, βραδέως καὶ μεθοδικῶς, ὡσεὶ εὑρίσκετο ἐν σκοπευτηρίῳ, ἀξιωματικός τις Πρῶσσος ἐκένου, διευθύνων πρὸς αὐτὸν τὰ ὅπλα, ἅτινα τῷ ἔδιδεν εἰς στρατιώτης. Ὁ Ἰάκωβος τὸν εἶδε καὶ ὠχρίασεν.

Ἡ πρωΐα ἦτο ἐκτάκτου δροσερότητος. Ὁ ἥλιος πρὸ ὀλίγων μόλις ὡρῶν ἀνατείλας δὲν ἔφθασε μέχρι τῆς γωνίας τοῦ σκιεροῦ πάρκου, ἔνθα ἵστατο ὁ Ἰάκωβος μετά τινων ἀνδρῶν, τὰ δὲ κρύπτοντα αὐτοὺς φύλλα διετήρουν εἰσέτι ἀποστιλβούσας σταγόνας δρόσου. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι κειμένου λόφου ἔλαμπεν ἤδη τὸ φῶς θαυμασίας ἡμέρας. Ῥύαξ ἀκτίνων χρυσῶν διέτρεχεν ἠρέμα τὸ κατωφερὲς ἔδαφος, σταματῶν πρὸ ἑκάστης ἀνωμαλίας αὐτοῦ, φωτίζων ἕκαστον χόρτον, στέφων ἕκαστον ἀνθύλλιον καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀκτινοβολίας ταύτης φαινόμενος μεγαλείτερος, ἰσχυρότερος, ὡς κολοσσός, ὁ ἐχθρὸς ἀξιωματικός, ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ Ἰακώβου, ὅστις τὸν παρετήρει ἐκπεπληγμένος.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον μὲ τὸν ἀμαυρὸν χιτῶνα, μὲ τὸ πλατὺ σκιάδιον, ὅστις ἐπυροβόλει ψυχρῶς κατ' αὐτοῦ, τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν ἀνεγνώρισεν· ἦτο ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Μπροῦκνερ, ὁ μνηστὴρ τῆς ἀδελφῆς του, ὁ μέλλων γαμβρός του.

* * *

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην φρικτὴ καταιγὶς ἐξηπλοῦτο καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν· ἀστραπαὶ αἱμόχροαι τῶν τηλεβόλων ἐφώτιζον τὸν ὁρίζοντα αὐτῆς, βροχὴ ἀπαισία σφαιρῶν καὶ δρόσος αἵματος ἔπιπτον. Πρὸ δύο ἐτῶν ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος καὶ ἀναλλοίωτος, κυανοῦς ἐξ εἰρήνης, εὐτυχίας καὶ ἀγάπης. Τότε δὲν ὑπῆρχεν οἰκογένεια εὐτυχεστέρα τῆς τοῦ Δὲ-Γκεράλδ.

Ἐν τῇ μικρᾷ θελκτικῇ ἐπαύλει, τῇ ἐκτισμένῃ ἐν μέσῳ μαγευτικοῦ τοπίου, ἐξ ἐκείνων ἃς συναντᾷ τις καθ' ἕκαστον βῆμα ἐν τοῖς Βοσγίοις, ἐβασίλευεν ἀπόλυτος εὐτυχία. Εὐτυχία εἰρηνική, γλυκυτάτη, εἰς ἣν ἕκαστος ἦτο εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἄλλου καὶ τὸ ἑσπέρας πολλάκις κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λυκόφωτος, ὅτε τὸ πᾶν ἠρεμεῖ, τὸ πᾶν σιγᾷ, ἠκούετο φωνὴ νεανίδος μελῳδικὴ καὶ δροσερὰ ὡσεὶ ψάλλουσα τὴν εὐτυχίαν ταύτην, εἰς τοὺς χαρίεντας δὲ φθόγγους αὐτῆς αἱ ἀηδόνες ἀπήντων ὅσον καλλίτερον ἠδύναντο, ἐκ τοῦ ὕψους τῶν πυκνῶν ἐλατῶν. Ἡ νεᾶνις αὕτη ἦτο ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰακώβου.

Ἡ Τερέζα ἦγε τότε ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, καίτοι δὲ ὑψηλή, ἐφαίνετο μικρότερα ὡς ἐκ τῆς ἰσχνότητος καὶ τῆς λεπτοφυοῦς κατασκευῆς της. Ἡ κομψὴ κεφαλή της ἔκλινε πολλάκις, ὡσεὶ καμπτομένη ἐκ τοῦ βάρους τῆς πλουσίας κόμης της, ἐντὸς δὲ τῶν μεγάλων καὶ ὡραίων κυανοχρόων ὀφθαλμῶν της ἀνεγίνωσκέ τις ὡραιότητα ἀγγέλου καὶ ἄπειρον γλυκύτητα.

Ὁ πατήρ της τὴν ὑπερηγάπα. Εἰς αὐτὴν ἔδωκεν ἅπασαν τὴν ἀγάπην, ἣν ἔτρεφε πρὸς τὴν μητέρα της, θανοῦσαν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της. Ὁ ἀδελφός της τὴν ἐλάτρευε καὶ δι' αὐτὸν ἡ ἐλαχίστη τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς Τερέζας ἦτο διαταγή, εἰς ἣν ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ ἀδιστάκτως.

Διατὶ ἡ εὐτυχία αὕτη, ἥτις οὐδὲν ἐζήτει παρὰ τοῦ κόσμου, οὐδὲν ἀνέμενε παρὰ τῶν ἀνθρώπων, διατὶ νὰ μὴ διαρκέσῃ; Διότι ἡ εὐτυχία οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε, ὅσον καλῶς καὶ ἂν κρύπτεται δὲν διαρκεῖ καὶ τὰ κεφάλαια αὐτῆς δὲν ἀντισταθμίζουν ποτὲ πρὸς τὰ τῶν συμφορῶν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ θήρα παρέσυρε τὸν Ἰάκωβον ἀρκετὰ μακρὰν τῆς ἐπαύλεως, ἐκεῖ δὲ αἴφνης εὑρέθη ἀντιμέτωπος νεαροῦ ἀνδρός, ἀγνώστου. Ὑψηλός, εὔσωμος, ἀλύγιστος, ὁ ἄγνωστος παρατήρησε τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁ Ἰάκωβος ἦτο βραχύτερος αὐτοῦ, λεπτοφυέστερος, ἀλλὰ καὶ νευρωδέστερος· ἠρυθρίασεν, ἐστάθη καὶ ἠτένισε κατὰ πρόσωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὸν παρατηρήσῃ μὲ τόσον αὔθαδες καὶ προπετὲς ὄφος. Τότε ἡ στάσις τοῦ ξένου μετεβλήθη.

Ἀπεκαλύφθη, προυχώρησε καὶ εἶπεν:

— Ἐρρῖκος Δὲ-Μπροῦκνερ, ὁ νέος ἰδιοκτήτης τῆς Τουρέλλης.

Ἡ γνωριμία ἐγένετο. Νέοι ἀμφότεροι, ἀγαπῶντες μετὰ πάθους τὴν θήραν, συχνάκις συνηντῶντο. Ἡ σχέσις των ἀπέβαινε στενωτέρα καθ' ἑκάστην. Ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Μπροῦκνερ ἦτο ἀκούραστος Φορῶν τὰ κυνηγετικά του ὑποδήματα ἀπὸ πρωΐας, διέτρεχε πάσας τὰς ἀτραποὺς τῶν Βοσγίων, μὲ τὸ πυροβόλον εἰς χεῖρας. Ἐπέστρεφεν ἀργὰ τὸ ἑσπέρας, τοῦθ' ὅπερ δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ ἐργάζηται εἰσέτι ἐν τῷ κοιτῶνί του, μέχρι προκεχωρημένης ὥρας τῆς νυκτός. Ἐνίοτε ὁ Ἰάκωβος τὸν παρηκολούθει καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ κυνηγετικὴ πήρα τοῦ Ἐρρίκου ἀπέβαινε βαρυτέρα τοῦ συνήθους. Ἀκουσίως ἡ οἰκειότης των ἀπέβη μεγαλειτέρα. Ἤδη ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Μπροῦκνερ ἤρχετο συχνάκις εἰς τὸν φίλον του καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια ηὐχαριστεῖτο ἐκ τῶν ἐπισκέψεων αὐτῶν, δι' ὧν ἐποικίλλετο ὀλίγον ἡ μονοτονία τοῦ βίου των. Εἶτα συνέβη ὅτι ὤφειλε νὰ συμβῇ. Ἠναγκασμένη ἡ Τερέζα νὰ βλέπῃ τὸν νεαρόν, ὡραῖον καὶ εὐγενῆ αὐτὸν ἄνδρα, ἤρχισε νὰ πλάττῃ γλυκέα ὄνειρα διὰ τὸ μέλλον, ὡς ἅπασαι αἱ νεάνιδες. Θὰ ἐνυμφεύετο τὸν Ἐρρῖκον, θὰ διέμενεν ἐκεῖ πάντοτε πλησίον τοῦ πατρός της καὶ ὁ βίος θὰ διέρρεεν εὐτυχὴς καὶ γαλήνιος δι' αὐτούς, ἄνευ τρικυμίας, ἄνευ καταιγίδος.

Τὰ σχέδια ταῦτα δὲν ἀπήρεσκον εἰς τὸν Δὲ-Γκεράλδ, ὅστις ἐν αὐτοῖς δὲν ἔβλεπεν οὐδὲν ἄλλο εἰμή, ὅτι ἡ θυγάτηρ του δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλιπε. Τὸ ἑσπέρας ὅτι οἱ νέοι ἐγέλων ἢ ἔψαλλον, αὐτὸς ἐφαντάζετο, ἔβλεπεν ἐπὶ τῆς πρασίνης

πόας, παιδία κυλιόμενα, παιδία ἐρυθροπάρεια, ξανθά, ἅτινα τὸν ἀπεκάλουν πάππον.

Ὁ χειμὼν συνενώσας ἅπαντας παρὰ τὴν πυρὰν τῆς ἑστίας συνέσφιγξε πλειότερον τὰς σχέσεις αὐτῶν. Πλέον ἢ ἅπαξ ὁ Ἐρρῖκος. καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς χιόνος, ἠναγκάσθη νὰ διαμείνῃ ἡμέρας τινὰς παρὰ τῇ φιλικῇ οἰκίᾳ καὶ ὅτε τὰ συνεχῆ ταξείδιά του, τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸν σκοπόν, τὸν ἐκράτουν ἐπί τινα χρόνον ἀπομεμακρυσμένον, ἡ ἀπουσία του ἄφινε κενὸν ἐν μέσῳ τῶν καλῶν, χρηστῶν καὶ ἁπλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὁ δὲ βίος των αἴφνης μετεβάλλετο ἐπὶ τὸ σκυθρωπότερον.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ὁ Ἐρρῖκος ἐφάνη ὅτι ἠρᾶτο τῆς Τερέζας καὶ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της, προφασισθεὶς δὲ διάφορα αἴτια, ὥρισε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου εἰς ἐποχὴν λίαν μεμακρυσμένην.

Διὰ τὸν τύπον ὁ Δὲ-Γκεραλδ ἐζήτησεν ἡμέρας τινὰς ἵνα δώσῃ τὴν ἀπάντησίν του καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν του πλειότερον εἰς ἐκεῖνον, ὃν ἐθεώρει πλέον ὡς γαμβρόν του.

Ἦτο Μάϊος· μετὰ δύο μῆνας ὁ πόλεμος ἐξερράγη.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηψεν ἡ φρικώδης αὕτη εἴδησις, ὁ Ἰάκωβος ἐλάμβανε φύλλον πορείας καὶ ἀνεχώρει τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ἵνα ἑνωθῇ μὲ τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τοῦ ὁποίου ἦτο ὑπολοχαγός. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἠθέλησε νὰ σφίγξῃ τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἐρρίκου Δὲ-Μπροῦκνερ· τὰ πάντα ἦσαν κατάκλειστα, οὐδεὶς θόρυβος· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ διακήρυξις τοῦ πολέμου, ὡς κτύπημα μαγικῆς ράβδου, εἶχεν ἀποκοιμήσει πᾶν τὸ ζῶν ἐν τῇ ἐπαύλει αὐτοῦ.

***

Ἡ φρικώδης μοῖρα τοῦ πολέμου ἠθέλησεν, ὅπως ὁ Ἰάκωβος ἐπανελθὼν ὑπερασπίσῃ τὸ μέρος ἐν ᾧ κατῴκει καὶ ὅπερ ἠγάπα τόσον, ἐναντίον τῆς ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς. Ἤδη μὲ τὴν στολὴν τοῦ ὑπολοχαγοῦ διέτρεχε τὰς ὁδούς, ἃς ἐγνώριζε τόσον καλῶς, ἐν αἷς ἐθήρευε τόσον συχνά, ἐκεῖ ἔνθα ἐγέλα, ἔψαλλε καὶ ἦτο τόσον εὐτυχής. Ἡ καρδία του συνεσφίγγετο δεινῶς ὅτε ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ἐχθρὸς κατεῖχεν ἤδη τὴν πατρικήν του γῆν, τὴν ἔθλιβεν ὑπὸ τὸ βαρὺ πέλμα τῶν ὑποδημάτων του, τὴν διήρπαζεν ἄνευ αἰδοῦς, τὴν ἐξεπόρθει καὶ τὴν ἐπυρπόλει ὡς νὰ ἦτο ὀρδὴ ἀγρίων. Καὶ ἄλλη τις φροντὶς τὸν ἀπήλπιζεν εἰσέτι· ἠρώτα ἑαυτὸν τί θὰ ἐγίνετο ἐν μέσῳ τῶν σκληρῶν καὶ ἀνάνδρων πορθητῶν ὁ δυστυχὴς γηραιὸς πατήρ του, ἐξησθενημένος, δυσκίνητος καὶ ἡ μικρὰ ἀγαπητή του ἀδελφή, τόσον νέα καὶ λεπτοφυής.

Κατὰ τὴν νύκτα ταύτην τὸ σῶμά του καταλαβὸν τὸ χωρίον, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ κοιμηθῇ ἐν τῷ πατρικῷ του οἴκῳ. Ἐπανεῦρε πρὸς στιγμὴν τὸν ὡραῖον φωτεινὸν καὶ εὔθυμον κοινωνά του καὶ τὴν πρωΐαν ἀνεχώρησε μὲ συνεσταλμένην καρδίαν, διότι ἄφινεν ἐκείνους οὓς ἠγάπα τόσον, ἐκτεθειμένους εἰς τὴν ἐκδρομὴν τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες περιεκύκλουν ἤδη τὸ χωρίον. Ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν ἡ Τερέζα τῷ ἐδώρησε ρόδον τι, ὅπερ ἔδρεψεν ἐκ ροδῆς, ἣν εἶχεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός της, ἐκεῖνος δὲ μειδιῶν τῇ εἶπεν :

— Θὰ μοὶ φέρῃ εὐτυχίαν· θὰ τὸ θέσω ἐπὶ τοῦ πιλικίου μου καὶ ὁ δροσερὸς καὶ ὡραῖος αὐτὸς θύσανος θὰ ἦνε δι' ἐμὲ τὸ πολυτιμότερον φυλακτόν.

***

Τὸ ρόδον τοῦτο ἀνήρπασεν ἡ πρωσσικὴ σφαῖρα. Ὁ Ἰάκωβος παρετήρει πάντοτε, μὴ θέλων νὰ ἐννοήσῃ. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἦτο ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Μπροῦκνερ ! Ἦτο δυνατόν; Καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸ πνεῦμά του ἐπήρχοντο χίλια πράγματα, ἅτινα δὲν εἶχε σκεφθῆ ἄλλοτε. Τὶς ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν κεκρυμμένων καὶ συνεχῶν ταξειδίων τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Τὶς ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν μακρῶν αὐτοῦ περιπάτων εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰ σκιερὰ δάση τῶν ἐλατῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπανήρχετο χωρὶς ποτὲ νὰ ρίψῃ βολὴν ὅπλου; Τίς ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν παρατεταμένων ἀγρυπνιῶν του, διατὶ ἐχάρασσε διαγράμματα καὶ ἐτακτοποίει ἔγγραφα; Τίς ἦτο ἡ αἰτία τῆς αἰφνιδίας καὶ μυστικῆς ἀναχωρήσεώς του, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς διακηρύξεως τοῦ πολέμου ; Ἡ αἰτία.... ἤδη ἐφαίνετο εὐκρινῶς. ὡς ὁ ἥλιος ὅστις ἐχρύσου τὸν γείτονα λόφον. Καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος παρ' ὀλίγον νὰ γείνῃ γαμβρός του, ὁ κατάσκοπος οὗτος Γερμανός !.... Ἡ χεὶρ τοῦ Ἰακώβου ἔσφιγξε τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του· εἰ ὀδόντες του σπασμωδικῶς ἐδάγκασαν μέχρις αἵματος τὰ χείλη του. Ὦ ! πόσον ἐπεθύμει νὰ τὸν φονεύσῃ. Αἴφνης ἐνώπιόν του ἐνεφανίσθη θλιβερὰ ὀπτασία τῆς θρηνούσης ἀδελφῆς του. Πόσον θὰ ὑπέφερε τὸ δυστυχὲς παιδίον ὅταν θὰ ἐμάνθανε ταῦτα. Ἡ καρδιά της θὰ ἐπλήττετο ἐξ αἴσχους καὶ θλίψεως, οἱ λυγμοὶ θὰ τὴν ἀπέπνιγον, δάκρυα αἵματος θὰ τὴν ἀπετύφλουν. Ὦ ! δυστυχής, δυστυχὴς Τερέζα !

Ὁ βραχίων τοῦ Ἰακώβου κατέπεσεν· ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δάσους καὶ νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον τὸν ἄνδρα τοῦτον διὰ τὴν ἀνανδρίαν καὶ τὴν προδοσίαν του, νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς σφαῖράς του, νὰ τὸν ὀνειδίσῃ, νὰ τὸν προκαλέσῃ. Ἡ ἀσφάλεια τῶν στρατιωτῶν του τὸν συνεκράτησε. Σήμερον ἦτο στρατιώτης καὶ οὐδὲν ἄλλο αἴσθημα ἔπρεπε νὰ ὁδηγῇ τὰς πράξεις του ἢ ἡ ὑπεράσπισις τῆς πατρίδος.

***

Ὁ ἐχθρὸς ἔκλεισε διὰ σιδηροῦ κύκλου τὸ πάρκον. Ὁ Ἰάκωβος ἵνα μὴ παραδοθῇ ὤφειλε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ τοῦτο δὲν τὸ ἤθελε. Νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἔμπροσθεν τῶν Πρώσσων, ἔμπροσθεν τοῦ Ἐρρίκου Δὲ-Μπροῦκνερ, ἦτο δι' αὐτὸν διπλῆ καταισχύνη. Καὶ πρὸς ποῖον μέρος νὰ πορευθῇ ! Μόνον εἰς τὴν ἔπαυλίν του ἠδύνατο νὰ ὠχυρωθῇ καὶ εἰς τὸ καταφύγιον τοῦτο ἠδύνατο ἐπὶ στιγμὴν νὰ σταματήσῃ τὸ ἀνθρώπινον ρεῦμα ὅπερ ἐπλησίαζεν ὁλονέν. Ἀλλ' ἐκεῖ ἦτο ὁ πατήρ του, ἡ ἀδελφή του· ᾧ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ θέσῃ αὐτοὺς ὡς σκοπὸν τῶν πυροβόλων τοῦ ἐχθροῦ, νὰ ὑποδείξῃ τὴν οἰκίαν του ὡς λάφυρον· ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς αὐτὸν νὰ ἐκθέσῃ οὕτω τὴν ζωὴν ἐκείνων, οὓς ἠγάπα ; Ὁποῖον ἦτο τὸ καθῆκόν του; Παρεφρόνει, ἡ κεφαλή του διερρήγνυτο. Διαγγελεύς τις τοῦ ἐπιτελείου ἀφίκετο ἐν καλπασμῷ καὶ διέταξε : Βαδίσατε πρὸς τὴν ἔπαυλιν καὶ καταλάβετε αὐτήν, ὅσον δύνασθε ταχύτερον.

Αὐτὸ ἦτο τὸ καθῆκον καὶ ὤφειλε νὰ ὑποκύψῃ μέχρι τέλους ὁ Ἰάκωβος. Ὀπισθοχωρεῖ Μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ ἔπαυλις ἦτο κατειλημμένη, ὠχυρωμένη, περιπεφραγμένη, ἐν καταστάσει ἀμύνης. Ὁ πυροβολισμὸς ἤρχισεν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἐχθρικῶν σωμάτων, εἰς ἕκαστον δὲ κτύπημα τεμάχια ξύλων ἢ λίθων ἀπεσπῶντο τῶν τοίχων τῆς ἐπαύλεως. Ἡ στέγη δὲν ὑπῆρχε πλέον, τὰ δὲ στρώματα δι' ὧν εἶχον ὀχυρώσει τὰ παράθυρα ἐκρέμαντο κατεσχισμένα. Ἡ ἀντίστασις μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀπέβαινεν ἀδύνατος, Ἡ Τερέζα διέμενε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀδελφοῦ της· οὐδὲ προσταγαί, οὐδ' ἱκεσίαι ἠδυνήθησαν νὰ κάμψωσι τὴν γυναικείαν ἰσχυρογνωμοσύνην της. Ἔμενεν ἐκεῖ καὶ διὰ τῶν λεπτῶν καὶ ἁβρῶν χειρῶν της, ἔπλυνε τὰς φρικώδεις πληγάς, ἐπιμελεῖτο τὰς κατεσπαραγμένας σάρκας, ἐπέδενε τὰ θραυσθέντα ὀστᾶ. Ὁ ἐχθρὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλησίαζεν ἤδη, ἦτο ὑπὸ τὰ τείχη τῆς οἰκίας καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ εἰσήρχετο ἐντὸς αὐτῆς. Τότε ἀπεκλεισμένος ὁ Ἰάκωβος, μὴ γνωρίζων τί πράττει, βλέπων ἤδη τοὺς Πρώσσους παρ' αὐτῷ, ἠθέλησε νὰ προειδοποιήσῃ τὴν ἀδελφήν του. Εἰξεύρεις, Τερέζα, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὅστις ὁδηγεῖ τοὺς κακούργους, ποῖος διευθύνει αὐτούς; Εἰξεύρεις, εἰπέ;...—Ὄχι, δὲν εἶνε ἔτσι;—Ἔ! καλά! θὰ σοὶ εἴπω τὸ ὄνομά του. Ἀλλὰ πρότερον εἰπέ μοι ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷς πλέον. Ὦ ! εἰπέ μοι, μικρά μου Τερέζα, ὅτι δὲν τὸν ἠγάπησας ποτέ.

Ἡ νεᾶνις ὠχρίασεν· οἱ ὀφθαλμοί της ἐμεγεθύνθησαν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, καὶ ἡ καρδία της συνεσφίγχθη ἔτι περισσότερον.

— Ναί, Τερέζα μου, ἀγαπητή μου μικρὰ ἀδελφή, εἶνε ἐκεῖνος, ὁ προδότης, ὁ ἄνανδρος, ὁ κλέπτης τῶν πραγμάτων τῆς χώρας μας, ὁ κλέπτης τῶν καρδιῶν, εἶνε ἐκεῖνος. Τὸν εἶδον, εἶμαι βέβαιος, τὸν εἶδον ἐκεῖ, παρατήρησε ἐκεῖ.

Ὁ Ἰάκωβος ἀσκεπὴς ἐδείκνυεν αὐτόν, τείνων τὸν βραχίονα καὶ ἐπαναλαμβάνων :

— Τὸν εἶδον ἐκεῖ, εἶ . . .

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του· πυροβοληθεὶς κατέπεσεν. Ἡ κεφαλή του ἐκτύπησε τὸ δάπεδον μὲ ὑπόκωφον κρότον, τὸ στόμα του διέμεινεν ἀνοικτὸν καὶ ὁ βραχίων του τεταμένος.

Ὠχροτέρα τῶν νεκρῶν, οἵτινες τὴν περιεκύκλουν, ἡ Τερέζα ἐγονυπέτησεν. Φεῦ ! ὁ Ἰάκωβος δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῶν φροντίδων, ἃς ἐπεδαψίλευσεν εἰς τοὺς ἄλλους. Ἔθεσε τὴν χεῖρά της ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ καὶ ἀνεγείρασα αὐτὴν ἐπέθεσε τὰ χείλη ἐπὶ τοῦ μετώπου του, εἶτα δὲ διέμεινεν ἀκίνητος, μὴ ἀκούουσα οὐδέν, μὴ βλέπουσα οὐδέν. Μετά τινας στιγμὰς ἐν τούτοις κρότος λυγμῶν τὴν ἔκαμε νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλήν· ἦτο ὁ πατήρ της, ὅστις ἔκλαιε. Τότε ἡ Τερέζα ἀνηγέρθη, πελιδνή, μὲ ὀφθαλμοὺς μεγεθυνθέντας καὶ λάμποντας ἀλλοκότως· ὁ λάρυγξ καὶ τὰ χείλη της ἦσαν κατάξηρα. Ἤρπασεν ἓν πυροβόλον καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον. Παρετήρησεν . . . Ἐνώπιόν της παρίστατο μάζα μέλαινα, κινουμένη. Ποῦ ἐκρύπτετο ὁ ἄνανδρος ; Αἴφνης, δεξιόθεν αὐτῆς, πλησίον της, ἤκουσε θόρυβον φωνῶν καὶ σκιαὶ μαῦραι ἐξῆλθον εἰσέτι ἐξ ἀτραποῦ κεκρυμμένης ὑπὸ τὰ φύλλα.

Τὴν κρυφίαν ταύτην ἀτραπὸν εἷς μόνος ἀνὴρ τὴν ἐγνώριζε, διότι αὐτὴ τῷ τὴν εἶχε μάθει. Τῷ ἔλεγεν ὅτι προετίμα αὐτὴν τῶν ἄλλων ὁδῶν καὶ περιεπάτει ἐκεῖ συχνά. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος τῇ εἶχε ψιθυρίσει ἐκεῖ εἰς τὸ οὖς γλυκεῖς λόγους ἔρωτος, ἐκεῖ τῇ εἶπεν ὅτι τὴν ἠγάπα. Ὦ ! δεινὴ βλασφημία, φρικώδης ἱεροσυλία ! . . .

Ἡ Τερέζα ἀνεγνώρισε φωνήν τινα, ἥτις προέτρεπε τοὺς στρατιώτας. Ἐστήριξε τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου της ἐπὶ τοῦ προπεράσματος τοῦ παραθύρου. Ἡ κατηραμένη φωνὴ ἐπλησίαζεν· ἡ νεᾶνις ἔκλινε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶτα ἐπίεσε τὴν σκανδάλην, κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ σφαῖρα ἐσύριξε, πάφ. καὶ ὁ ἀρχηγὸς Δὲ-Μπροῦκνερ κατέπεσεν ὕπτιος.

(Léon Malicet) **Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου.**

Ο ΣΥΡΜΟΣ

Δὲν ἀρκεῖ μόνον ἐσθὴς κομψὴ καὶ πλουσία καὶ πῖλος ὡραῖος διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ εἰς γυναικεῖος ἱματισμὸς κομψός.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ

Δι' ἀγάπα Θεοῦ, σιωπήσατε ! ἀνέκραξε μετὰ φρίκης· τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ παραπετάσματα ὑψώθησαν καὶ εἴδομεν τὴν μειδιῶσαν μορφὴν τῆς Λουΐζης.— Πῶς εἶσθε ἐδῶ εἰς τὸ σκότος καὶ οἱ δύο σας ; εἶπεν ἀφελῶς· ἀκολούθως χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταραχήν μας.— Ὁ πατὴρ περιμένει, γρήγορα ἂς σπεύσωμεν ! Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐκειμᾶσθε ἤδη καὶ οἱ δύο σας, προσέθηκε, λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ Ροβέρτου καὶ σύρασα αὐτὸν χαριέντως.

Τοὺς ἠκολούθησα βραδέως εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀπομόνωσιν ταύτην, ἥτις μοὶ ἐπέτρεπε νὰ κρύψω τὸ ἐρύθημά μου. Ἡ ἑσπέρα αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μᾶλλον λυπηρὰ ἐξ ὅσων ἐνθυμοῦμαι. Ἡ λαμπρὰ σκηνὴ τοῦ θεάτρου καὶ ἡ ἐν αὐτῇ τρελλὴ ζωηρότης ἐξηρέθισαν τὰ ταραγμένα νευρά μου καὶ ἡ ἀφροντισία τῆς Λουΐζης μὲ ἐπλήγωσεν. Ὁ Ροβέρτος δὲν ἐφρόντιζεν εἰμὴ περὶ ἐμοῦ, δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ ἐμέ, ἀδιαφορῶν ἂν τοῦτο θὰ παρετηρεῖτο.

Ἔτρεμα μὴ ὁ θεῖός μου καὶ ἡ Λουΐζα παρατηρήσωσι τὴν ἐπιμονὴν ταύτην καὶ ἐνίοτε μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ὁ θεῖος εἶχεν ἀσυνήθη τινὰ λύπην καὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτήν, ὅτι ὑπώπτευεν ἤδη τὸ μυστικόν μας.

Παρετήρουν τὴν Λουΐζαν μειδιῶσαν καὶ ἀκουσία συγκίνησις μὲ κατεῖχεν. Ὑπέφερα καὶ ἤμην εὐτυχής. Χαρὰ ἄγνωστος ἐπλήρου τὴν ὕπαρξίν μου καὶ ἐν τούτοις κάτι ἀλγεινὸν καὶ ὀδυνηρὸν ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν εὐτυχίαν μου.

Τέλος τὸ θέαμα ἐτελείωσεν· εἶχον ἀνάγκην σιωπῆς, σκότους, ἐρημίας πρὸ πάντων. Μόλις ἐπανήλθομεν εἰς τὸ μέγαρον προφασισθεῖσα κόπωσιν, ἔτρεξα νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐκεῖ ἐρρίφθην εἰς τὰ γόνατα καὶ κρύψασα τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν μου προσεπάθησα νὰ περισυλλέξω τὰς σκέψεις μου· δὲν ἐπεκαλούμην θείαν τινὰ συμβουλήν. Ἡ ὑπερήφανος ψυχή μου οὐδόλως ἐζήτει βοηθείας.

Ὅλη ἡ νὺξ διέρρευσεν οὕτω. Μόνον περὶ τὴν πρωΐαν ἀπεκοιμήθην.

Τί συνέβη ἐν ἐμοὶ κατὰ τὰς βραχείας στιγμὰς τοῦ τεταραγμένου ὕπνου μου ; Ποῖαι μυστηριώδεις μεταβολαὶ ἐγένοντο ἐν ἀγνοίᾳ μου ; Ἐν τῇ ἐξεγέρσει μου αἱ ἐντυπώσεις μου εἶχον μεταβληθῆ.

Ἠγέρθην καὶ ἤνοιξα τὸ παράθυρον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο μολυβδόχρους, ψυχρὰ βροχὴ μὲ προσέβαλλε κατὰ πρόσωπον· ἐπανέκλεισα τὸ παράθυρον καὶ ἀριγοῦσα ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου.

Τὰ βεβαρυμένα βλέφαρά μου ἐκλείσθησαν μόνα των, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ ἀποκοιμηθῶ. Ἄπειροι συγκεχυμέναι ἰδέαι ἐβασάνιζον τὸν ἐγκέφαλόν μου χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀδιάκοπον ταύτην ἐργασίαν τοῦ παροξυσμοῦ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεων, αἵτινες συνωθοῦνται τοιουτοτρόπως ἡ οὐσιωδεστέρα, ἡ σπουδαιοτέρα, ἡ ἀλγεινοτέρα ἦτο ἡ ἀνάμνησις τῆς Λουΐζης. Εἰς μάτην ἤθελον νὰ τὴν ἀποδάλλω, νὰ τὴν ἀπομακρύνω· ἐπανήρχετο πάντοτε, καὶ ἠρυθρίων, διότι ἐσκέφθην νὰ εὐτυχήσω ἀντ' αὐτῆς, ἐπέπληξα πικρῶς ἐμαυτὴν διὰ τὴν ἐλπίδα ταύτην τὴν ἀνοσιουργόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ψυχή μου αἰφνηδίως παρεδόθη. . . . . Ἀνε-

Πολλὰ πράγματα χρειάζονται ἀκόμη διὰ μίαν κυρίαν, ἂν ὄχι ἀναπόσπαστα, ἀρκούντως ὅμως ἀναγκαῖα, διὰ νὰ συμπληρώσουν τὸ φιλόκαλον καὶ τὸ χαρίεν τοῦ ἱματισμοῦ της Ταῦτα δὲ εἶναι, τὰ ἐσωφόρια, τὰ ρινόμακτρα τὰ ὑποδήματα, τὰ βέλα κτλ. Τὰ ἐσωφόρια συνειθίζονται πολὺ πλούσια, ἐστολισμένα μὲ φαλπμαλάδες ἀπὸ δαντέλλα καὶ μουσελίναν ἐκ μετάξης, ἀναδεδεμένους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ κόμβους ἐκ τενιῶν ἢ μεταξωτῆς μουσελίνης.

Τὰ κομψότερα ἐσωφόρια στολίζονται ἀπὸ τετράγωνα δαντέλλας παρεμβαλλομένης μεταξὺ τῶν τετραγώνων μαύρου ὁλοσηκρικοῦ. Διὰ τὸν περίπατον ὅμως ἐσωφόριον ἀπὸ ταφφετάν, ἐστολισμένον μὲ φολμπαλάδες, κεκαλυμμένον δὲ ἀπὸ μουσελίναν μεταξωτὴν εἶναι πολὺ πρακτικὸν καὶ ὡραῖον.

Συνειθίζονται πολὺ περικνημίδες ἐκ μετάξης ἢ ἐκ νήματος σκωτικοῦ. Αἱ τελευταῖαι εἶναι παραδεδεγμέναι ἐν γένει διὰ τὰς ἐσθῆτας τῶν περιπάτων καὶ διὰ τὰ ἀγγλικὰ ψάθινα ὑφάσματα βαθέων χρωματισμῶν.

Τὰ βέλα, τὰ λευκὰ ἐπικοσμήματα, θὰ εἶναι καὶ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ συρμοῦ. Συνειθίζονται πολὺ τοιαῦτα ἀπὸ τοῦλι δικτυωτὸν λευκὸν μὲ κόμβους βελουδίνους μαύρους, καὶ ἀπὸ μαῦρον δικτυωτὸν μὲ κόμβους λευκούς. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα εἶναι κομψότερα καὶ ὡραιότερα τῶν δευτέρων.

Ἀνοικτοῦ καφφὲ χρώματος καὶ κυανοῦ βαθέος βέλα προσδίδουν εἰς τὸ πρόσωπον πολλὴν χάριν, ἀλλὰ φέρονται μόνον μὲ ὁμοιοχρόους πίλους. Τὰ δὲ πράσινα μόνον διὰ πολὺ ξανθὰς κυρίας εἶναι κατάλληλα μὲ λευκὸν καὶ ροδόχρουν τὸ δέρμα, καὶ τότε μόνον, ὅταν φέρωνται μὲ πράσινον ψάθινον πῖλον.

Ὅσον διὰ τὰ μανδύλια, εἶναι ἄπειρα τὰ εἴδη, τὰ ὁποῖα συνειθίζονται. Ἐν τούτοις κατὰ γενικὸν κανόνα, τὰ χρωματιστὰ ρινόμακτρα εἶναι καὶ θὰ εἶναι κατὰ τὸ θέρος πολὺ τοῦ συρμοῦ. Οἱ συνειθέστεροι αὐτῶν χρωματισμοὶ εἶναι τὸ κυανοῦν, τὸ ρόδινον, τὸ ἀνοικτὸν ἰόχρουν, ἀλλὰ σχηματίζοντες ψηφιδωτὰ ἢ γραμμὰς ἢ περιθώρια, πρᾶγμα ὅπερ προσδίδει πολλὴν κομψότητα εἰς τὸ μανδύλιον.

Καὶ τὰ ἐκ λευκῆς δὲ βατίστας μὲ δαντέλλας βαλανσιὲν ρινόμακτρα εἶναι πάντοτε τὰ πλούσια τῶν κυριῶν μανδύλια. Ἐν τούτοις τὸ χρωματιστόν, ἐσχεδιασμένον ἐξ ἀνθέων καὶ ἄλλων ἰδιοτρόπων καὶ ποικίλων σχημάτων, θὰ παραμείνῃ τὸ πρακτικὸν καὶ κομψὸν μανδύλιον τῶν νεωτέρων κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Φιλόκαλος.

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, ἀποστολὴ 24 Φεβρ. δρ. 20,000. Ἡ κ. Ἀργυρὼ Θεολόγου δρ. 100. δις Δαληνάκη διδασκάλισσα ἐξ ἐράνων κυριῶν Κορώνης δρ. 63 ἡ κ. Ἑλένη Νεγρεπόντι δρ. 400. ἡ κ. Αἰκ. Μάνου δρ. 50 ὁ κ. Franka de Jessen δρ. 25 ἡ κ. Σοφία Τοπάλη δρ. 1000. Ἀνώνυμος κυρία ἐκ Βιέννης δρ. 216. Ἡ δις Μαρία Φιλήμονος ἐξ ἐράνων ἀνωνύμων δρ. 5575 Ἡ αὐτὴ ἐκ δωρεᾶς τοῦ κ Θ. Μπασιᾶ δρ. 500· ἡ δις Von Kein δρ. 25. Ἡ κ. Ἄννα Δούμπα φρ. χρ. 2,000. Ἡ κ. Σοφία Τοπάλη ἐκ Βιέννης φρ. χρ. 1000. Ἡ κ. Ναταλία Μελᾶ ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ λαχείου δρ. 4,000. Αἱ Ἑλληνίδες τοῦ Ζαγαζιγίου δρ. 1768. Ὁ κ. Ἀνδρέας Συγγρὸς δρ. 1000. Ὁ σὶρ Κάρολο, Δίλκε δρ. 422.50. Ἡ ἐν Παρισίοις Ἐφημερὶς Justice δρ. 50. Ἡ κ. Ἀδελαΐς Στεκούλη ἐξ ἐράνων Ἑλληνίδων Ὀδησσοῦ φρ χρ. 843 καὶ 5. Ὁ κ. Μιλτιάδης Σολωμὸς 46 σάκκους ὀρύζης καὶ 60 κιβώτια πάστας, δοθέντας εἰς τὸ συσσίτιον. Ἀνωνύμως ἐξ ἀνωνύμων εἰσφορῶν 23 δέματα ὑφάσματα καὶ ἐνδύματα. Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος τῶν Δεσποινίδων, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐν Ζαγαζιγίῳ Ἑλληνίδων 23 κιβώτια καὶ δέματα ὑφασμάτων καὶ 10 κιβώτια κονιὰκ διὰ τὸ ὑπὸ τὸν Ἐρυθροῦν σταυρὸν Νοσηλευτικὸν Τμῆμα. Ἐκ Βιέννης 2 κιβώτια ὑφασμάτων· ἐξ ἐράνων ἀνωνύμως διὰ τῆς κ. Μαλανδρίνου 1 κιβώτιον ὑφασμάτων. Ἐκ Μελιγαλᾶ 1 δέμα ὑφασμάτων. Ἐκ Manchester διὰ τῆς κ. Ζλατάνου 1 κιβώτιον ἐνδυμάτων καὶ ὑφασμάτων.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΥΡΙΩΝ

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἡ γυναικεία ἐργασία νὰ ἐκτιμᾶται καὶ ἐνισχύεται περισσότερον τοῦ ἰδικοῦ μας. Εἰς οἱανδήποτε βιομηχανίαν καὶ ἐὰν ἐπεδόθη μέχρι σήμερον ἡ γυνὴ ηὐδοκίμησε. Καὶ βιομήχανοί μας ἐκτιμῶντες τὴν ἀξίαν της προσπαθοῦν ὁσημέραι νὰ διευκολύνουν περισσοτερον τὴν δρᾶσίν της.

Ἤδη ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου γνωστὸς καλλιτέχνης ὑποδηματοποιὸς κ. Φωστήρας ἵδρυσε τμῆμα Κυριῶν, τὸ ὁποῖον θὰ διευθύνεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναῖκας, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δέχωνται μόνον κυρίαι, ἵνα δίδουν τὰς παραγγελίας των, τὰ μέτρα των καὶ ἐνεργοῦν τὰς ἀγοράς των. Ἤδη Γαλλὶς κυρία λαμβάνει τὰ μέτρα.

Εἰ; τὸ τμῆμα τοῦτο αἱ τιμαὶ θὰ εἶναι ἐνταυτῷ κατώτεραι ὅλων τῶν ἄλλων ποδηματοποιῶν, μὲ ἐργασίαν, ἐνοεῖται, ἐντελεστέραν, στερεωτέραν καὶ καλλιτεχνικωτέραν τῶν λοιπῶν.

μιμνησκόμην μίαν πρὸς μίαν ὅλας τὰς παρελθούσας ὥρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ροβέρτου ἐν μέσῳ ἡμῶν. Ἠκολούθουν τὴν Λουΐζαν βῆμα πρὸς βῆμα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἡμερῶν τούτων, ζητοῦσα δείγματα, δραττομένη διαφόρους ἀποδείξεις, θέλουσα νὰ καταπείσω ἐμαυτήν, ὅτι δὲν τὸν ἠγάπα τόσον. Ἐπανελάμβανον μάτην τὰς λέξεις ταύτας τοῦ Ροβέρτου, αἵτινες αἴφνης προσέβαλλον τὸ οὖς μου.

— «Αὕτη εἶναι παιδίον, μήπως ἀγαπᾷ τις εἰς τὴν ἡλικίαν της;» Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐνθαρρύνω ἐμαυτήν. Ἐγνώριζον πολὺ καλὰ τὴν τρυφερὰν καὶ λεπτοφυᾶ φύσιν τῆς Λουΐζης, τὴν βαθεῖαν εὐαισθησίαν της, ἥτις συχνάκις δι' ἐλαφρὰς συγκινήσεις μᾶς ἐφόβιζε καὶ σκεπτομένη ὅλα ταῦτα, φλογερὰ δάκρυα ἔπιπτον ἐκ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων μου. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐλαφρὰ πνοὴ διῆλθε τοῦ μετώπου μου· ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον τὴν Λουΐζαν κεκλιμένην πρὸς ἐμέ.

— Τί ἔχεις λοιπὸν καὶ κλαίεις, μοὶ εἶπε, μὲ γλυκεῖαν ἀνησυχίαν. Ὑποφέρεις, εἶσαι ἀσθενής; — Ὄχι, ἀπήντησα, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσω. Σκέπτομαι σὲ μικρά μου Λουΐζα. Γνωρίζεις ὅτι πρέπει ἐντὸς ὀλίγου νὰ χωρισθῶμεν, νέον αἴσθημα θὰ διαχωρίσῃ ἐντὸς ὀλίγου τὸν βίον μας καθὼς καὶ τὴν καρδίαν μας.

— Σιώπα κακή, ἀνεφώνησε ζωηρῶς, μήπως θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ, χωρὶς νὰ σὲ ἀγαπῶ χωρὶς νὰ σὲ ἐμπιστεύωμαι ὅλας μου τὰς σκέψεις ὅπως ἄλλοτε; Παρατήρησον, κακή, ποίαν στιγμὴν ἐξέλεξες διὰ νὰ εἴπῃς τοὺς σκληροὺς τούτους λόγους..... Σοὶ φέρω τὸ δῶρον τοῦ γάμου μου. Καὶ λέγουσα τοῦτο ἔθεσεν ἐντὸς τῶν χειρῶν μου δέσμην χαρτίων, τὴν ὁποίαν ἔλαβον μηχανικῶς· οἱ λόγοι της, ἡ ἀφροντησία της, τὸ εὔθυμον καὶ τρυφερὸν αὐτῆς ἦθος μὲ κατελύπει. — Ἐὰν ἀρπάσω τὴν εὐτυχίαν της, ἔλεγον κατ' ἐμαυτήν, τίς θὰ τὴν παρηγορήσῃ; Ἐκείνη δὲ μὴ ὑποπτεύουσα τὴν πικρίαν τῶν σκέψεών μου ἔλαβεν ἡσύχως τὰς δύο χεῖράς μου. — Ἄκουσον, ἐπανέλαβε μὲ τὸ θελκτικὸν μειδίαμά της, ἐνθυμεῖσθε μικρὰν τινὰ φαιόχρουν οἰκίαν, ἔχουσαν πέριξ πλουσίαν ἄμπελον καὶ κεκρυμμένην ὑπὸ καστανεῶν διὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνθης ζωηρὰν ἀγάπην κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μας εἰς Ville Ferny; Καὶ τὴν ἐκτεταμένην γῆν, ἥτις τὴν περικυκλοῖ πανταχόθεν καὶ τὸ μικρὸν ρυάκιον, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε ρέει εἰς τὸ μέσον τῆς ἀτραποῦ;

— Μάλιστα τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ἀγαπῶ τὴν μελαγχολικὴν καὶ κατηφῆ τοποθεσίαν τῆς κατοικίας ἐκείνης.

— Ἔ! λοιπὸν, ἀνέκραξεν ἡ Λουΐζα, κτυπήσασα περιχαρῶς τὰς χεῖράς της, ἰδοὺ ὁ ἀγαπητός σου οἰκίσκος, σοὶ τὸν φέρω μὲ τὸν κῆπον τοῦ ἐφημερίου, ὁ ὁποῖος τόσον σοῦ ἤρεσεν· εἶναι ἐντὸς τοῦ χαρτίνου τούτου κυλίνδρου. Ὁ πατήρ μου ἀπετάθη εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, ὅστις συγκατένευσε νὰ τὸν πωλήσῃ. Ἀληθὴς φωλεὰ δι' ὄνειρα..... Εἶναι κατάλληλον διὰ ρωμαντικὰς φύσεις ὅπως ἡ ἰδική σου. Ποία εὐτυχία! Ὅταν θὰ ἔλθω νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ εἰς τὴν κατοικίαν σου μετὰ τοῦ Ροβέρτου, θὰ μᾶς ὑποδεχθῇς μὲ τὴν χάριν βασιλίσσης, ἥτις σᾶς διακρίνει δεσποινίς.... Ἀ! ἐπεθύμουν νὰ ἤμην ἤδη νυμφευμένη... — Καὶ ἠξεύρεις, προσέθηκε μὲ ὕφος ἐμπιστευτικὸν, νομίζω ὅτι τοῦτο δὲν θὰ βραδύνῃ· ὁ πατήρ μου μ' ἔλεγε χθές, ὅτι τοῦτο θὰ γείνῃ πρὸ τοῦ θέρους.

(Ἀκολουθεῖ).